

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **T. B.**, zast. JUDr. Ondřejem Tošnerem, advokátem, AK se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, Staroměstské náměstí 6, Praha 1, za účasti osoby na řízení zúčastněné: **České vysoké učení technické v Praze**, Zikova 4, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.1.2008 č.j. 14220/2006-83/O-MS-1059/06,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného označeného výše v záhlaví rozsudku, kterým bylo zamítnuto odvolání podané předchůdcem žalobce – M. K. proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru územního rozhodování č.j. MHMP/124229/01/OUR/SZ/W ze dne 24.8.2001. Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto o umístění stavby „Sportovní areál ČVUT“ na pozemcích v k.ú. Dejvice, při ul. Na Kotlářce, Praha 6.

Žalobce k tomu nejprve zrekapituloval, že již dne 29.1.2008 bylo žalovaným vydáno rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jako opožděné odvolání podané M. K. proti dotyčnému výše uvedenému rozhodnutí, přičemž toto rozhodnutí bylo posléze zrušeno Městským soudem v Praze se závěrem, že odvolání M. K. není opožděné a je třeba se jím věcně zabývat. Žalobce je právním nástupcem původní odvolatelky (účastnice řízení o umístění stavby) jako vlastník pozemků, jež sousedí se stavbou, o jejíž umístění se jednalo.

Žalobce má za to, že napadené rozhodnutí je vydáno v rozporu se zákonem, neboť mu (v případě prvního stupně jeho právní předchůdkyni) nebyla dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Žalobce k tomu dále s poukazem na § 3 odst. 2 správního řádu (zákona č. 71/1967 Sb.) uvedl, že správní orgány jsou povinny postupovat v řízení v součinnosti s občany a dát jim vždy příležitost, aby mohli svá práva a zájmy účinně hájit, zejména se vyjádřit k podkladu rozhodnutí, a uplatnit své návrhy. Dále podle § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb. je správní orgán povinen dát účastníkům řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohli vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění. Těmto povinnostem nedostál prvostupňový orgán ani žalovaný, a to z těchto důvodů:

Dne 29. 6. 2001 se v řízení o umístění stavby "Sportovní areál ČVUT" konalo ústní jednání, s nímž se v územním řízení pojí koncentrace řízení, tj. jedná se o okamžik, kdy musí být shromážděny všechny podklady pro rozhodnutí, neboť jde o poslední možnost pro účastníky řízení vznést námitky k projednávané věci. Jsou-li po ústním jednání doplňovány do spisu další podklady pro rozhodnutí, musí úřad, v souladu s výše citovanými ustanoveními správního řádu, na toto účastníky před vydáním rozhodnutí upozornit a dát jim možnost se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim. Aniž by však tato povinnost byla v řízení splněna, bylo dne 24. 8. 2001 vydáno Magistrátem hl. m. Prahy rozhodnutí o umístění předmětné stavby. Vzhledem k tomu, že z prvostupňového rozhodnutí to nevyplývalo (odkaz na dokumentaci, podle níž se stavba umísťuje je neurčitý, neobsahuje ani údaj o tom, kdy byla zpracována apod.), až při nahlížení do spisu dne 24. 7. 2006 žalobce zjistil (a ani poté nebylo podle jeho tvrzení žalobci umožněno se k věci vyjádřit), že byly po ústním jednání navrhovatelem v řízení doplněny upravené koordinační situace stavby a další dokumenty. Ověřená „koordinační situace v měřítku 1: 1 000“ (výkres A2), na kterou výrok rozhodnutí odkazuje a podle které je stavba umístěna (a která byla i 24. 8. 2001 ověřena stavebním úřadem), však byla totiž vyhotovena až 8.8.2001. Po ústním jednání tedy byl doplněn pro řízení rozhodující podklad, aniž byla účastníkům dána možnost se s ním seznámit. Žalobce dále poukazuje na to, že nešlo jen o tuto situaci, ale 4.7.2001 byla úřadu zaslána upravená dokumentace, přičemž na základě výzvy stavebního úřadu ze dne 9.7.2001 byly pravděpodobně doplněny další podklady. Ani na jejich doplnění nebyli účastníci upozorněni a neměli možnost se s nimi seznámit. Podle žalobce se zejména ohledně koordinační situace jedná vzhledem k předmětu řízení o zcela zásadní a stěžejní podklad, neboť právě z ní je zřejmé, o co v územním řízení má jít, tj. jak a jaké stavby mají být v území umístěny. Tato důležitost je ještě podtržena tím, že se jedná o integrální součást rozhodnutí - výrok rozhodnutí na ní přímo odkazuje a rozhodnutí se o tento podklad přímo opírá. Jedná se o podstatnou informaci o výsledku řízení a o situování stavebních zásahů v území. Listinné důkazy, které byly do spisu doplňovány, tak byly podle mínění žalobce ve vztahu k předmětu řízení i námitkám jeho účastníků podklady zásadními, přičemž žalobce tvrdí, že nemožnost seznámit se s nimi měla vliv na zákonnost daného řízení a rozhodnutí v něm vydaných. Žalobce připomíná, že předchozí koordinační situace, s nimiž se měli účastníci možnost seznámit, neobsahovaly ani kóty staveb a tedy ani nebylo možno jednoduše posoudit, jaké jsou rozměry staveb a jaké jsou vzdálenosti mezi nimi, jakož i jaká je přesná vzdálenost od nemovitostí žalobce. Tím, že nebylo účastníkům stavebním úřadem oznámeno doplnění (zásadních) podkladů po ústním jednání, došlo podle žalobce k porušení výše uvedených povinností správního orgánu.

Žalobce dále namítá, že stejné vady se dopustil i žalovaný, tedy nevyrozuměl účastníky o tom, že jsou shromážděny podklady pro rozhodnutí a je možno se před jeho vydáním k nim vyjádřit. Žalovaný dle žalobce byl v tomto případě povinen tak učinit, neboť

byly doplněny nové podklady, a to doklad prokazující včasnost odvolání prom. hist. M. K., dále od vydání územního - přezkoumávaného - rozhodnutí uplynulo více jak 5 let. Posléze uvedený důvod je důvodem pro nezbytnost postupu správního orgánu dle § 3 odst. 2 a § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb. vzhledem k tomu, že od doby vydání územního rozhodnutí došlo ke změně právního i věcného stavu. Žalobce k tomu obecně uvedl, že při rozhodování je nutno - s ohledem na zákonný požadavek správního řádu na soulad rozhodnutí s právními předpisy a jeho vydání na základě zjištěného stavu věci - vycházet ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Zejména vyjádření dotčených orgánů a správců sítí však již nemohla odpovídat současnému stavu území. Vzhledem k tomu, že od podání odvolání došlo ke změnám právních předpisů, stejně jako ke změnám v území, nebyly předložené podklady pro rozhodnutí dostatečné k tomu, aby mohlo být rozhodnuto v souladu se zákonem a na základě zjištěného stavu věci. Právě na tyto skutečnosti hodlal žalobce v řízení upozornit, ale rozhodnutí bylo vydáno, aniž mu bylo umožněno se s věcí seznámit. Při nahlížení do spisu 24.7.2006 bylo žalobci pracovníci žalovaného sděleno, že bude nutno vyzvat k doložení plných mocí pro podání odvolání a teprve na základě uvedeného bude ve věci dále konáno - žalobce tedy důvodně předpokládal, že mu bude doručeno alespoň vyrozumění o tom, že plná moc byla nebo nebyla předložena a že bude v řízení nějakým způsobem rozhodováno. Toto se však nestalo a bez dalšího žalobce obdržel rozhodnutí. I v odvolacím řízení tedy bylo podle žalobce porušeno jeho právo dle § 3 odst. 2 a § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., aby mu bylo umožněno se před vydáním rozhodnutí k věci vyjádřit. Územní rozhodnutí tak bylo vydáno v rozporu s § 3 odst. 2 a s § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., jakož i v rozporu s § 61 odst. 3 zákona č. 50/1976 Sb., neboť žalobci (jeho právní předchůdkyni) nebyla dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim, jakož i vyjádřit se před vydáním rozhodnutí, čímž byl zkrácen na procesních právech.

Dále žalobce v návaznosti na předchozí žalobní bod namítal, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno na základě nikoli zjištěného stavu věci, což působí jeho rozpor s § 3 odst. 4, s § 32 odst. 2 a s § 46 zákona č. 71/1967 Sb., dále bylo podle žalobce porušeno i ustanovení § 126 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb. Správní orgán podle mínění žalobce nerozhodl v souladu se zákonem na základě spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalobce k tomu uvedl, že má-li správní orgán rozhodnout v souladu se zákony a jinými právními předpisy, a to tak, aby jeho rozhodnutí odpovídalo (skutkovému i právnímu) stavu v době, kdy bude vydáno, musí si k tomu obstarat podklady, na jejichž základě tak bude moci bez pochybností učinit. Tak tomu ovšem v řízení nebylo, neboť ačkoli došlo od doby posledního rozhodnutí správního orgánu ke změnám v území a řada nezbytných podkladů pro rozhodnutí se tak stala s ohledem na toto, na změnu právních předpisů nebo s ohledem na pouhé plynutí času neaktuálními, žalovaný zcela rezignoval na jejich znovuopátrání. Žalobce zde připomíná, že při rozhodování je nutno - s ohledem na zákonný požadavek správního řádu na soulad rozhodnutí s právními předpisy a jeho vydání na základě zjištěného stavu věci - vycházet ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že odvolací řízení tvoří s řízením v prvním stupni jeden celek, je nutno při rozhodování o odvolání vycházet z právního i skutkového stavu v době vydání odvolacího rozhodnutí. Podle žalobce zejména vyjádření dotčených orgánů a správců sítí již nemohla odpovídat současnému stavu území. Například vyjádření orgánu ochrany ovzduší z hlediska souladu stavby s požadavky ochrany ovzduší bylo vydáno dle zákona č. 389/1991 Sb., ačkoli nyní musí být rozhodnutí v souladu se zákonem č. 86/2002 Sb., stejně tak vyjádření vodoprávního orgánu z hlediska souladu stavby s požadavky ochrany vod bylo vydáno dle zákona č. 138/1973 Sb., ačkoli nyní musí být rozhodnutí v souladu se zákonem č. 254/2001 Sb., vyjádření orgánu odpadového hospodářství z hlediska souladu stavby s požadavky na nakládání s odpady bylo vydáno dle zákona č. 125/1997 Sb., ačkoli nyní musí být rozhodnutí v souladu se zákonem č. 185/2001 Sb.,

vyjádření orgánu ochrany veřejného zdraví z hlediska souladu stavby s požadavky ochrany veřejného zdraví bylo vydáno v době, kdy nemohlo osvědčit soulad stavby s nařízením vlády č. 148/2006 Sb. atd. Vyjádření správců sítí jsou dle žalobce platná pouze jeden rok, žalovaný tedy potvrdil umístění stavby, aniž věděl, zda stavba je v souladu se zájmy chráněnými zvláštními předpisy, nedotýká se správců sítí apod. Navíc v území došlo ke změnám, neboť dochází v okolí k výstavbě - viz zejména obytný soubor Hanspaulka. Vzhledem k tomu, že od podání odvolání došlo ke změnám právních předpisů, stejně jako ke změnám v území, nebyly předloženy podklady pro rozhodnutí dostatečné k tomu, aby mohlo být rozhodnuto v souladu se zákonem a na základě zjištěného stavu věci. Vzhledem k uvedenému bylo nutno v řízení doložit podklady osvědčující soulad umísťované stavby s požadavky současně platných právních předpisů a při zohlednění aktuálního stavu území, což však provedeno nebylo. Žalobce tak shrnuje, že žalovaný rozhodl, aniž vycházel ze zjištěného skutečného stavu věci, neboť v případě, pokud by se žalovaný věcí zabýval tak, jak mu ukládá zákon, musel by dospět k závěru, že stavbu nelze s ohledem na výše uvedené umístit, neboť nejsou předloženy podklady, které by umožňovaly toto s ohledem na stav území posoudit a věc je tedy nutno vrátit prvostupňovému orgánu k novému projednání a rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě k žalobní námitce, že napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí byla vydána v rozporu s § 3 odst. 2 a § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád, a v rozporu s § 61 odst. 3 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, neboť žalobci, resp. právní předchůdkyni žalobce nebyla dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim před vydáním rozhodnutí, čímž byl zkrácen na svých procesních právech, uvedl, že se k otázce procesních práv účastníků řízení o umístění předmětné stavby vyjádřil již v odůvodnění napadeného rozhodnutí, když konstatoval, že v průběhu řízení u magistrátu nebylo jeho účastníkům nijak bráněno v uplatnění jejich procesních práv. Žalovaný dále uvedl, že z obsahu uplatněné žaloby jednoznačně vyplývá, že žalobce byl podrobně seznámen s podklady pro vydání napadeného rozhodnutí, a to nejpozději poté, co dne 24.7.2006 u ministerstva využil práva nahlédnout do spisů, tedy se s nimi seznámil, aniž však využil v rámci řízení u žalovaného svého práva se k podkladům pro rozhodnutí vyjádřit.

K námitce, že nebyl vyrozuměn o doložení plné moci udělené prom. hist. M.K. panu J. T. k podání odvolání a dokládající včasnost podaného odvolání žalovaný uvedl, že doložením uvedené plné moci byla pouze zhojena vada řízení vytknutá městským soudem v jeho rozhodnutí ze dne 24.3.2006. Žalovaný k tomu dále uvedl, že doložením plné moci M.K. J.T. k podání odvolání nemohlo dojít k dotčení práv žalobce, který se účastníkem řízení o umístění předmětné stavby stal až ke dni 18.10.2001, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o povolení vkladu jeho vlastnického práva k pozemkům parc. č. 7079 a 3081 a budovy č.p. 16 vše v k.ú. Dejvice do katastru nemovitostí. Dnem 18.10.2001 žalobce vstoupil do práv a povinností svých právních předchůdců, jež měli možnost svá práva hájit a také tak činili, k čemuž městský soud ve svém výše uvedeném rozsudku konstatoval, že žalobce, který vstoupil do práv a povinností svých právních předchůdců, se mohl dovolávat pouze těch námitek, které jeho právní předchůdci uplatnili v územním řízení v prvním stupni a jejichž vyřízení správním orgánem I. stupně je napadáno v podaném odvolání. Navíc je nutné zdůraznit, že žalobce neuvádí a z předmětného správního spisu ani z podané žaloby není zřejmé, jaký konkrétní negativní dopad na práva žalobce nastal v důsledku toho, že nebyl seznámen se zmíněnou plnou mocí, když na základě této plné moci dospělo ministerstvo k závěru, že odvolání prom. hist. M. K. (zastoupené J. T.) bylo včasné, a tedy na jeho základě přezkoumalo jím napadené rozhodnutí magistrátu.

K námitkám žalobce, že napadené rozhodnutí bylo vydáno rozporu s § 126 odst. 1 stavebního zákona, žalovaný uvedl, že uvedené ustanovení stanoví, že dotýká-li se řízení zájmů chráněných zvláštními předpisy, rozhodne stavební úřad jen v dohodě, popřípadě se souhlasem orgánu státní správy (dotčeného orgánu státní správy), který chráněné zájmy hájí. V daném řízení byla doložena všechna (kladná) stanoviska všech dotčených orgánů státní správy včetně dotčených orgánů na úseku ochrany veřejného zdraví, ochrany životního prostředí a památkové péče, potřebná pro vydání územního rozhodnutí, přičemž magistrát v souladu se shora uvedeným ustanovením stavebního zákona zahrnul do podmínek územního rozhodnutí všechny podmínky a požadavky, které dotčené orgány stanovily. Žalovaný dále zdůraznil, že z platné právní úpravy nijak nevyplývá, že by přijetím nové právní úpravy pozbývala účinnosti závazná stanoviska, případně rozhodnutí dotčených orgánů státní správy přijatá či vydaná na základě dosavadní právní úpravy. Pokud jde o tvrzené změny v území či aktuální stav území, kterým je v žalobě argumentováno, tyto se evidentně nevztahují přímo k pozemkům, na nichž měla být předmětná stavba umístěna. Žalovaný k tomu upozornil na to, že rozhodnutím Úřadu městské části Praha 6, odboru výstavby ze dne 12. července 2001 byla povolena stavba I. etapy výstavby Sportovního areálu ČVUT Praha 6 spočívající ve stavbě polyfunkční sportovní plochy umístěné na pozemku č. parc. 3078/1,2 v k.ú. Dejvice, včetně oplocení a odvodnění plochy do vsakovací jímky na dešťové vody a parkoviště, dále rozhodnutím téhož úřadu ze dne 12.3.2002 byla povolena II. etapy výstavby Sportovního areálu ČVUT Praha 6 na pozemcích č. parc. 3074, 3075, 3076, 3078/1, 3078/2, 3078/3 a 4265 v k.ú. Dejvice, zahrnující objekty: SO 01 sociální zázemí areálu (objekt šaten, občerstvení s barem, správce areálu, sklady sportovního vybavení, výměníková stanice a údržbářská dílna se zázemím); SO 02 přípojka vody vedená po pozemku č. parc. 4265, 3078/1 a 3078/2 v k.ú. Dejvice; SO 03 přípojka kanalizace vedená po pozemku č. parc. 4265, 3078/1 a 3078/2 v k.ú. Dejvice; SO 04 přípojka parovodu vedená po pozemku č. parc. 3071/8, 4265, 3078/1 a 3078/2 v k.ú. Dejvice; SO 05 areálové rozvody inženýrských sítí (osvětlení na parkových stožárech výšky 4,4 m, areálový vodovod se třemi šachtami pro závlahu areálu v suchém období); SO 06 terénní a sadové úpravy; SO 07 areálové komunikace (zatravnovací plastové dlaždice, šterkopísek - pojízdné); SO 09 17 parkovacích stání (zatravnovací plastové dlaždice, šterkopísek - pojízdné, z toho 2 pro vozidla osob se sníženou schopností pohybu a orientace); SO 10 oplocení při jižní, části jihozápadní a východní straně areálu. Z uvedených rozhodnutí vyplývá, že účastníkem stavebního řízení byl i žalobce, který v řízení uplatnil námitky, jimž bylo vyhověno. Rozhodnutím ze dne 26. listopadu 2001 povolil stavební úřad užívání stavby povolené rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 12.7.2001 (tj. stavby I. etapy výstavby Sportovního areálu ČVUT Praha 6). Užívání stavby povolené rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 12. března 2002 (tj. stavby II. etapy výstavby Sportovního areálu ČVUT Praha 6) bylo povoleno rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 31. října 2002. Z uvedeného vyplývá, že stavební povolení a kolaudační rozhodnutí pro předmětné stavby jsou již vzhledem k marnému uplynutí zákonem stanovených lhůt pro provedení přezkumného řízení v současné době nepřezkoumatelná a v současné době již není možné ani povolit, resp. nařídit obnovu předmětných stavebních a kolaudačních rozhodnutí. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby.

Žalobce k vyjádření žalovaného podal repliku, v níž nejprve zdůraznil, že správnímu orgánu nepřísluší rozhodovat o tom, který z podkladů pro rozhodnutí má pro kterého účastníka jaký význam, dále stejně jako v žalobě odkázal na znění ustanovení § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb. a na znění § 3 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb. ve vztahu k postupu obou správních orgánů v této věci, přičemž uzavřel, že i kdyby nebylo doplněné plné moci, potom měl správní orgán dát možnost žalobci před vydáním rozhodnutí se k věci vyjádřit, neboť od vydání územního - přezkoumávaného - rozhodnutí uplynulo více jak 5 let. Za tu dobu došlo

podle žalobce ke změně právního i věcného stavu, přičemž toto měl být důvod, aby se - vzhledem k tomuto časovému úseku - účastníci k předmětu řízení mohli před vydáním nového rozhodnutí vyjádřit s ohledem na aktuální stav věci. Na uvedeném potom dle žalobce nic nemění odkaz na provedené nahlížení do spisu. Žalobce nenamítá, že by mu nebylo umožněno do spisu nahlížet, avšak důvodně předpokládal, že mu bude doručeno alespoň vyrozumění o tom, že žalovaným vyžádané podklady byly předloženy a že bude v řízení nějakým způsobem rozhodováno. Toto se však nestalo.

Dále žalobce uvedl, že žalovaný ve svém vyjádření potom zcela opomíjí závažnější část předmětné žalobní námitky, a to, že nebylo umožněno žalobci - resp. jeho právním předchůdcům, seznámit se se zcela zásadními podklady pro prvostupňové rozhodnutí, které byly do spisu doplněny až po ústním jednání v dané věci. Žalobce připomíná, že po ústním jednání byly navrhovatelem v řízení doplněny upravené koordinační situace stavby a další dokumenty, k nim však nebylo umožněno žalobci se vyjádřit, neboť před vydáním prvostupňového rozhodnutí nebyl na jejich doplnění upozorněn a ani v řízení na druhém stupni nebyla mu dána možnost se vyjádřit (nebyl upozorněn na to, že ve věci bude již - navíc i přes doplnění podkladů v odvolacím řízení - rozhodováno).

K tvrzením žalovaného ohledně námitky rozhodnutí na základě nikoli zjištěného stavu věci a v rozporu s § 126 odst. 1 stavebního zákona žalobce uvedl, že netvrdí, že by přijetím nové právní úpravy pozbývala platnosti stanoviska dříve vydaná, ale tvrdí, že tato stanoviska jsou již po změně právního či skutkového stavu v řízení jako podklad nepoužitelná. Podle žalobce je při rozhodování nutno, s ohledem na zákonný požadavek správního řádu na soulad rozhodnutí s právními předpisy a jeho vydání na základě zjištěného stavu věci, vycházet ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí; to platí samozřejmě i o rozhodování druhostupňovém. Nelze tedy použít stanoviska a vyjádření, jež soulad s aktuálním stavem neosvědčují. Podle žalobce je přitom v žalobě specifikováno, jaké podklady pro rozhodnutí jsou již v řízení nepoužitelné i k jakým změnám v území dochází. Je nerozhodné, že tyto změny se netýkají přímo pozemků stavby, ale pozemků sousedních, žalovaný však toto v zásadě zcela pominul a rozhodl tak, aniž vycházel ze zjištěného skutečného stavu věci a bez dohody s dotčenými orgány osvědčujícími soulad návrhu s právní předpisy platnými v době vydání jeho rozhodnutí.

K odkazu žalovaného na následně vydaná rozhodnutí o povolení umístěvané stavby žalobce uvedl, že tyto skutečnosti nemají vliv na projednání této žaloby a na důvodnost žalobních bodů v ní vznesených.

Do řízení se jako osoba na řízení zúčastněná přihlásilo České vysoké učení technické v Praze, které k žalobě žádné vyjádření nepodal.

Ze správního spisu vyplynuly pro danou věc tyto podstatné skutečnosti.

Dne 24.8.2001 vydal Magistrát hl.m.Prahy, odbor územního rozhodování, po provedeném územním řízení vedeném k návrhu ČVUT Praha (osoba zúčastněná na řízení) rozhodnutí, kterým umístil stavbu „Sportovní areál ČVUT“ na pozemcích č. parc. 3074, 3075, 3076, 3077, 3078/1, 3078/2, 3078/3, 3085, 3086/1, 657/1, 4221 a 4265 v k.ú. Dejvice, při ul. Na Kotlářce, Praha 6; umístěná stavba zahrnuje 3 hřiště, objekt sociálního zázemí, parkoviště a sítě technického vybavení. Současně magistrát v rozhodnutí stanovil podmínky pro umístění

a projektovou přípravu stavby a rozhodl o námitkách účastníka řízení J. T. (účastník řízení a zástupce dalších jiných účastníků) k návrhu předmětné stavby.

Dne 20.9.2001 podal J. T. proti výše uvedenému rozhodnutí odvolání, které podal s tím, že tak činí též v zastoupení ostatních spoluvlastníků na základě plných mocí. V odvolání namítal, že magistrát vyhověl uplatněným připomínkám k návrhu jen částečně, neboť v rozhodnutí je řešena pouze otázka hluku, zatímco otázka zátěže prachem je zmíněna pouze pro období výstavby, nikoli v následném období vlastního provozu hřišť, ačkoli u antuky i písku může být prašnost v důsledku provozu značná. Odvolatel dále namítal, že vzdálenost stavby (hřiště a osvětlovací stožáry) od hranice nemovitosti v jeho spoluvlastnictví činí 1 m, což nesplňuje příslušné předpisy platné na území hl. m. Prahy, v nichž je stanovena vzdálenost minimálně 3 m. Dále odvolatel namítal, že vůbec není řešeno narušení okolí kulturní památky danou stavbou, též uvedl, že pokud jde o zeleň, je v rozhodnutí magistrátu odkaz na příslušné normy, ale chybí požadované oddělení zeleným pásem. Odvolatel také namítl, že v místě navrhovaných hřišť („antuka“ a „plážový volejbal“) se nachází vzrostlý ořešák, který není zakreslen v plánu zástavby, kde jsou jinak uvedeny všechny stromy určené ke kácení či naopak k zachování. Odvolatel vyslovil předpoklad, že v případě realizace stavby by muselo dojít k pokácení daného ořešáku. Na základě uvedených námitek odvolatel požadoval, aby odvolací orgán rozhodl tak, že stavby hřišť „antuka“ a „plážový volejbal“ nejsou v navrhovaném místě přípustné a že další stavby (objekty A a B) budou od pozemků ve spoluvlastnictví odvolatele odděleny zeleným pásem.

Dále, jak vyplývá ze spisu, obdržel magistrát dne 12.10.2001 sdělení prom. hist. M. K., že odvolání bylo podáno i v jejím zastoupení, obdobné sdělení učinili i další účastníci řízení. Dne 6.11.2001 žalobce oznámil, že se dne 18.10.2001 s právními účinky ke dni 5.9.2001 stal vlastníkem usedlosti Kotlářka včetně pozemků č. parc. 3073, 3079 a 3081 v k.ú. Dejvice. O odvolání (podané panem T.) bylo ministerstvem rozhodnuto dne 9.2.2004 tak, že toto odvolání bylo jako opožděné zamítnuto. K žalobě podané žalobcem potom Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 24.3.2006 č.j. 10 Ca 71/2004-49 rozhodnutí ministerstva ze dne 9.2.2004 zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení mimo jiné se závěrem, že odvolání podané p. M. K. bylo podáno včas. Proto odvolací orgán přezkoumal v tomto odvolání uplatněné námitky.

Předně odvolací orgán konstatoval, že magistrát zahájení územního řízení v dané věci řádně oznámil všem účastníkům řízení a dotčeným orgánům státní správy, a to v dostatečném předstihu před konáním ústního jednání. Dále ministerstvo konstatovalo, že hlediska, ze kterých je stavební úřad povinen posoudit návrh na vydání územního rozhodnutí o umístění stavby, jsou uvedena v § 37 odst. 2 stavebního zákona. Podle tohoto ustanovení stavební úřad v územním řízení posoudí návrh především z hlediska péče o životní prostředí a potřeb požadovaného opatření v území a jeho důsledků; dále stavební úřad přezkoumá návrh z hlediska souladu s územně plánovací dokumentací a předchozími rozhodnutími o území i z toho hlediska, zda vyhovuje obecným technickým požadavkům na výstavbu a obecným technickým požadavkům zabezpečujícím užívání staveb osobami s omezenou schopností pohybu a orientace, případně předpisům, které stanoví podmínky hygienické, protipožární, bezpečnosti práce a technických zařízení, dopravní, ochrany přírody, péče o kulturní památky, ochrany zemědělského půdního fondu, lesního půdního fondu apod., pokud posouzení nepřísluší jiným orgánům. Odvolací orgán rovněž poukázal na § 126 stavebního zákona, podle něhož v případech, kdy se řízení podle tohoto zákona dotýká zájmů chráněných zvláštními předpisy, rozhodne stavební úřad jen v dohodě, popřípadě se souhlasem orgánu státní správy, který chráněné zájmy hájí (dotčený orgán státní správy). Tento orgán může svůj

souhlas vázat na splnění podmínek stanovených ve svém rozhodnutí (stanovisku, vyjádření, souhlasu, posudku apod.) v souladu se zvláštním zákonem, na jehož podkladě je oprávněn zájem chránit. Odvolací orgán shledal, že umístění předmětné stavby je v souladu s územním plánem sídelního útvaru hlavního města Prahy, schváleným usnesením Zastupitelstva hl. m. Prahy, jehož závazná část je obsahem vyhlášky č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy, o závazné části územního plánu hlavního města Prahy, stavba se umísťuje na ploše, která je podle výkresu č. 4 územního plánu součástí polyfunkčního území SP - sloužící sportu. Funkčním využitím tohoto území jsou podle příslušného regulativu vyhlášky č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy zejména sportovní zařízení. Doplnkovým funkčním využitím jsou potom mj. zeleň, pěší komunikace a prostory, nezbytná plošná zařízení a liniová vedení technického vybavení, parkovací a odstavné plochy, garáže pro osobní automobily a vozidlové komunikace (to vše pro uspokojení potřeb území vymezeného danou funkcí). Předmětná stavba je tedy se stanoveným funkčním využitím v souladu. Dále odvolací orgán posoudil závěr magistrátu, zda je umístění předmětné stavby v souladu obecnými technickými požadavky na výstavbu stanovenými vyhláškou OTTP. Ministerstvo shledalo, že stavba v souladu s čl. 4 odst. 1 a čl. 13 odst. 1 OTTP odpovídá urbanistickému a architektonickému a charakteru dané lokality, neboť stavba respektuje okolní přírodní plochy, památkovou hodnotu daného území a převážně vilovou obytnou zástavbu tím, že obsahuje pouze venkovní sportovní plochy s příslušným zázemím. S ohledem na charakter okolní lokality bylo zvoleno i umístění nového objektu sociálního zázemí a parkovacích stání. Odvolací orgán rovněž shledal, že pro stavbu je v souladu s OTTP navrženo kapacitně vyhovující připojení na pozemní komunikaci - ulici Na Kotlářce. Dále bylo zjištěno, že navrhovatel doložil výpočtem, že řešení dopravy v klidu vyhovuje požadavkům čl. 10 OTTP. Ministerstvo též posoudilo námitku odvolatele, že vzdálenost stavby (hřiště a osvětlovacích stožárů) od hranice pozemku v jeho spoluvlastnictví činí pouze 1 m, ačkoli podle OTTP má činit minimálně 3 m, k tomu odvolací orgán uvedl, že tato námitka nebyla v řízení před orgánem prvního stupně odvolatelem uplatněna, a tudíž se odvolatel nemůže dovolávat toho, že se s takovou námitkou orgán prvního stupně nevypořádal. K tomu dále odvolací orgán uvedl, že vzájemné odstupy staveb upravuje čl. 8 OTTP, konkrétními číselnými hodnotami jsou určeny pouze vzájemné odstupy staveb pro bydlení (včetně případů, kdy se na pozemku rodinného domu nachází stavba samostatné garáže, stavba plnicí doplňkovou funkcí k rodinnému bydlení či stavba pro podnikatelskou činnost). V čl. 8 odst. 1 OTTP je obecně stanoveno, že vzájemné odstupy staveb musí splňovat zejména požadavky urbanistické, architektonické, hygienické, životního prostředí, požadavky na denní osvětlení a oslunění, a na zachování pohody bydlení. Odstupy musí též umožňovat údržbu staveb a užívání prostoru mezi stavbami pro technická či jiná vybavení a činnosti, které souvisejí s funkčním využitím území. Odvolací orgán z dokumentace dané stavby zjistil, že vzdálenost budovy usedlosti Kotlářka od předmětných hřišť činí cca 14 m a navíc je tato budova od navrhovaného sportovního areálu oddělena souvislým stromovým porostem. Vzhledem k uvedeným zjištěním odvolací orgán shledal, že požadavky na odstupové vzdálenosti stanovené ve výše uvedeném ustanovení OTTP jsou splněny. Na základě výše uvedených zjištění dospěl odvolací orgán k závěru, že umístění předmětné stavby odpovídá požadavkům stanoveným v OTTP.

Dále odvolací orgán ověřil, že k územnímu řízení v dané věci byla v souladu s § 126 stavebního zákona doložena kladná stanoviska všech správních orgánů hájících zájmy chráněné zvláštními předpisy, které jsou předmětem řízení dotčeny, včetně dotčených orgánů na úseku ochrany veřejného zdraví, ochrany životního prostředí a památkové péče. Orgán prvního stupně též v souladu s uvedeným ustanovením stavebního zákona zahrnul do podmínek územního rozhodnutí všechny podmínky a požadavky, které tyto dotčené orgány stanovily. Odvolací orgán shledal, že všechna stanoviska byla vydána orgány k tomu

příslušnými a ve správné formě, upozornil na to, že posouzení stanovisek dotčených orgánů z hlediska jejich obsahu stavebnímu úřadu nepřísluší. K tomuto posouzení tedy není příslušné ani ministerstvo, které je v daném územním řízení odvolacím orgánem.

V další části odůvodnění rozhodnutí se odvolací orgán zabýval jednotlivými námitkami odvolatele, které uplatnil v předchozím řízení a potom znovu v odvolání. K námitce, že nebyla vyřešena otázka zátěže usedlosti Kotlářka prachem v důsledku provozu hřišť s písečným a antukovým povrchem, odvolací orgán uvedl, že návrh na umístění předmětné stavby byl doložen kladnými stanovisky městského hygienika ze dne 12.2.2001 a odboru životního prostředí Magistrátu hl. m. Prahy jako příslušného dotčeného orgánu na úseku ochrany životního prostředí ze dne 15.3.2001 s tím, že mezi navrhovanými hřišti a budovou usedlosti Kotlářka se podle výkresové dokumentace nachází souvislý pás stromového porostu, což je patrné i z ortofotomapy zachycující danou lokalitu, která je rovněž součástí předložené dokumentace.

Pokud jde o námitku, že při projednávání návrhu na umístění předmětné stavby nebylo zohledněno, že usedlost Kotlářka je kulturní památkou, v této souvislosti odvolací orgán především zdůraznil, že návrh byl doložen kladným stanoviskem příslušného dotčeného orgánu na úseku památkové péče - odboru památkové péče Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 13.4.2001. Podle odvolacího orgánu je stavba umísťována na ploše, která se nachází v ochranném pásmu památkové rezervace hl. m. Prahy, nikoli v ochranném pásmu usedlosti Kotlářka, a proto odbor památkové péče Magistrátu hl. m. Prahy neurčil ve svém stanovisku žádné zvláštní podmínky ve vztahu k této usedlosti. Rovněž nejsou navrhovány žádné úpravy dané usedlosti.

K otázce ochrany zeleně odvolací orgán uvedl, že z tohoto hlediska se k umístění stavby kladně vyjádřil odbor životního prostředí Magistrátu hl. m. Prahy s tím, že ochrana zeleně je podmínkami územního rozhodnutí dostatečně zajištěna. K námitce, že chybí požadované oddělení stavby od usedlosti Kotlářka zeleným pásem, odvolací orgán odkázal na to, že předmětná usedlost je od navrhovaným hřišť oddělena stávajícím souvislým stromovým porostem. K námitce odvolatele, že se v místě navrhovaných hřišť při hranici s jeho pozemky nachází vzrostlý ořešák, který není v dokumentaci stavby zakreslen, odvolací orgán uvedl, že námitku existence stromů konkrétně v místě navrhovaných hřišť odvolatel v řízení v prvním stupni neuplatnil, a proto se nemůže úspěšně dovolávat toho, že se jí magistrát nezabýval, odvolací orgán konstatoval, že dokumentace stavby byla zpracována na základě dendrologického průzkumu, přičemž podle této dokumentace (konkrétně výkresu A3) se v místě navrhovaných hřišť žádné stromy nenacházejí.

Pokud jde o v prvním stupni uplatněné požadavky odvolatele na oplocení celého areálu ČVUT, dále na komplexní řešení území ve vlastnictví ČVUT a na to, aby po dokončení investice došlo k předání komunikací a sítí vedoucích k usedlosti Kotlářka správcům těchto sítí, tyto požadavky dle odvolacího orgánu překračují rámec předmětu řízení.

Na základě výše uvedeného žalovaný jako odvolací orgán shledal, že námitky odvolatele nejsou opodstatněné, proto odvolání zamítl.

Městský soud v Praze ve věci této žaloby již rozhodoval a žalobu zamítl, jeho rozsudek ze dne 22.7.2010, čj. 10 Ca 67/2008-38, byl ke kasační stížnosti žalobce rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29.6.2011, čj. 8 As 28/2011-78, zrušen a věc byla vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přisvědčil žalobci, že „v daném případě byl městský soud povinen se zabývat prvním žalobním bodem, přestože odpovídající námitka nebyla uplatněna v rámci odvolacího řízení. Bez ohledu na konkrétní okolnosti posuzované věci totiž obecně platí, že posouzení důvodnosti žalobního bodu nebrání pouhá skutečnost, že tato námitka nebyla obsahem odvolání“... .

K první žalobní námitce, nad rámec nezbytného odůvodnění Nejvyšší správní soud dodal, že „podle ustálené judikatury správních soudů může důvodně namítaná procesní vada vést ke zrušení správního rozhodnutí jen v případě, že mohla mít vliv na zákonnost takového rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, čj. 6 A 12/2001 - 51, č. 23/2003 Sb. NSS, a ze dne 8. 2. 2007, čj. 2 Afs 93/2006 - 75). Není totiž důvod rušit rozhodnutí v situaci, kdy je zřejmé, že správní orgán by po odstranění vytýkané vady vydal v dalším řízení rozhodnutí v zásadě shodné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, čj. 2 As 80/2010 - 49). Z uvedeného je pak možné dovodit, že městský soud by mohl shledat důvodnost takové žalobní námítky jediné tehdy, pokud by žalobce konkretizoval, jak mohla tato vada ovlivnit výsledek správního řízení a v čem tedy spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí (srov. přiměřeně rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS). Namítli-li žalobce v posuzované věci nemožnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, je v návaznosti na výše uvedené právní závěry pro úspěšnost dané námítky nezbytné, aby žalobce upřesnil podklady, jež neměl k dispozici, a jakým způsobem takové pochybení správního orgánu mohlo ovlivnit vydané meritorní rozhodnutí. Jinak řečeno, žalobce musí popsat, co by se změnilo v případě, kdyby k takové procesní vadě nedošlo. Tvrdí-li přitom žalobce, že mu nebylo umožněno seznámit se s určitými listinami, lze předpokládat, že je schopen je identifikovat, popř. popsat vše, co je mu o nich známo.“

Po doručení rozsudku Nejvyššího správního soudu účastníkům žalobce v reakci na závěry soudu v rozsudku uvedené v podání ze dne 2.1.2001 doručeným soudem dne 9.1.2012 doplnil žalobní námitku týkající se nedostatku seznámení se s podklady rozhodnutí následovně:

Žalobce uvedl, že námitku neseznámení se s podklady nemohl uplatnit v odvolání, protože až z odůvodnění rozhodnutí žalovaného zjistil, že žalovaný vycházel z doplněných podkladů, avšak bez uvedené datace, takže žalobce nemohl zjistit, že tyto podklady byly vypracovány až po ústním jednání dne 29.6.2001 (za účelem seznámení se s podklady soustředěnými pro vydání rozhodnutí). K otázce, zda žalobcem v žalobě namítané vady správního řízení mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí v tomto řízení vydaného, žalobce uvedl, že „žalobci (resp. jeho právnímu předchůdci v daném řízení) nebyla dána možnost seznámit se se stěžejními podklady pro územní rozhodnutí, na které navíc přímo odkazuje jeho výrok.“

„Jedná se např. o ověřenou koordinální situaci v měřítku 1: 1 000" (výkres A2), na kterou výrok rozhodnutí odkazuje (viz výrok rozhodnutí o umístění stavby) a podle které je stavba umístěna (a která byla i 24. 8.2001 ověřena stavebním úřadem), která však byla vyhotovena až po ústním jednání dne 8.8.2001. Po ústním jednání tedy byl doplněn pro řízení rozhodující podklad, aniž byla žalobci dána možnost se s ním seznámit.“

Nejedná se však jen o tuto situaci. 4. 7. 2001 byla zaslána úřadu upravená dokumentace (č.j. 127543, Astik – J.K.), přičemž na základě výzvy stavebního úřadu ze dne 9. 7. 2001 (č. j. MHMP/124229/0110URISzlEx) byly pravděpodobně doplněny další podklady. Ani na jejich doplnění nebyli účastníci (včetně žalobce, resp. jeho právního předchůdce v řízení) upozorněni a neměli možnost se s nimi seznámit.“

Žalobce připomněl, že „předchozí různé koordinační situace, s nimiž se měli účastníci možnost seznámit (situace z 12. 4. 2001 - "změna č. 1" - nebo situace z 27.6.2001 - "změna č. 3), neobsahovaly ani kóty staveb, a tedy ani nebylo možno jednoduše posoudit, jaké jsou rozměry staveb a jaké jsou vzdálenosti mezi nimi, jakož i jaká je přesná vzdálenost od nemovitostí žalobce. Je též nutno poukázat na to, že situace předložená až po ústním jednání v dané věci se lišila od předchozích (v kótách, vypuštění některých staveb ad.).“ Žalobce v té souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2009, sp. zn. 4 As 71/2008, kterým soud vyložil ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Dle názoru žalobce „daná zákonná povinnost však musí být správním orgánem beze zbytku splněna, protože tímto způsobem je zajišťováno, aby správní orgán měl před vydáním rozhodnutí k dispozici všechny rozhodné podklady pro zjištění skutkových a právně významných okolností případu, protože jen na základě úplných a správných podkladů může být vydáno rozhodnutí, které je v souladu s právními předpisy.“ Žalobce též odkázal na judikáty uvedené v žalobě, z nichž jednoznačně vyplývá, že nedání možnosti seznámit se se všemi podklady pro rozhodnutí je vadou, jež je bez dalšího sama o sobě důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí a nové projednání věci.

Žalobce dále uvedl, že „v řízení před správními soudy není možno suplovat rozhodovací činnost správního orgánu (nalézací správní řízení), tedy ani není úkolem soudu posuzovat důvodnost či nedůvodnost případně vznesených námitek žalobce týkajících se podkladů, s nimiž neměl možnost se seznámit. V daném případě by měl soud napadené rozhodnutí zrušit a uložit správnímu orgánu, aby v novém řízení respektoval procesní práva žalobce, tj. dal mu možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vznést námitky k nim; na základě těchto námitek by potom mělo být (při respektování všech procesních práv žalobce) znovu rozhodnuto o předmětu řízení. Jestli o předmětu řízení na základě námitek žalobce bude správními orgány rozhodnuto stejně nebo jinak, nelze předjímat a toto není předmětem řízení před správním soudem.“

„Nelze po žalobci požadovat, aby před podáním žaloby zašel do spisu, seznámil se s podklady, s nimiž seznámen nebyl, sepsal vyjádření, které by uplatnil v řízení, a tím by vlastně zhojil nezákonnosti, jichž se dopustil správní orgán ve správním řízení. Nic takového zákon nepožaduje a uvedené by ani nemělo žádného smyslu, když toto má místo ve správním řízení, nikoli když je již řízení pravomocně skončeno.

Jinými slovy, vada řízení spočívající v nedání možnosti seznámit se s podklady a vyjádřit se k věci je důvodem ke zrušení žalovaného rozhodnutí bez toho, aby toto bylo podmíněno tím, že žalobce bude soudu prokazovat, že chtěl skutečně do spisu nahlédnout a s jakými konkrétními podklady se chtěl tak seznámit a že se chtěl ve věci vyjádřit a co chtěl do vyjádření uvést.

Jestliže účastník řízení (žalobce) namítá, že nebyl vyrozuměn o tom, že věci bude rozhodnuto, a byla mu tak odňata možnost se v řízení vyjádřit před vydáním rozhodnutí, potom je zřejmé, že zároveň nemůže v žalobě uvádět, které námitky a jak se ve věci hodlal vyjádřit, když nenastala ani doba, pro formulaci a uplatnění těchto námitek.

Jestliže účastník řízení musí být před vydáním rozhodnutí vyrozuměn o možnosti seznámit se s úplnými podklady a vyjádřit se v řízení, potom je zřejmé, že jestliže mu úřad toto neoznámil, nemohl ani nahlédnout do spisu s tím, aby - na základě podkladů, o nichž ví, že jsou již úplné a správné - si zjišťoval údaje relevantní pro námitky, jež by - po zvážení skutečností seznávaných ze spisu - hodlal případně uplatnit.“

V závěru tohoto podání žalobce uvedl, že je nepochybné, že jestliže bylo předmětem územního řízení v době ústního jednání umístění nějakých staveb, avšak po tomto jednání byl předmět řízení změněn tím, že byly přepracovány stěžejní výkresy, podle nichž se stavba umísťuje (byly změněny kóty, změněn rozsah stavebních objektů atd.), potom je zřejmé, že stavební úřad umístil jinou stavbu, než která byla projednána s účastníky řízení. Dále jestliže

by úřad účastníky seznámil s nově doplněnými a změněnými podklady, nemohl by rozhodnout tak, jak rozhodl, neboť by se minimálně musel vypořádat s jejich námitkami k tomuto vznesenými., popř. se vypořádat s existencí dalších podkladů (různých verzí dokumentace), „na níž by jistě žalobce upozornil“, a popřípadě stavbu nemohl umístit vůbec.

V rámci jednání nařízeného ve věci žalobce prostřednictvím právního zástupce odkázal na svá písemná podání, zejména na podání ze dne 2.1.2010, jímž reagoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu.

Zástupce žalovaného odkázal na vyjádření k podané žalobě i ke kasační stížnosti a k podání ze dne 02.01.2012 uvedl, že není pravdou, že žalobce neměl možnost vyjádřit se v rámci odvolacího řízení k podkladům pro rozhodnutí, neboť zástupce žalobce byl seznámen s těmito podklady při nahlížení do spisu. Využil svého práva nahlížet do spisu dne 24.07.2006, ani poté pak neučinil žádné vyjádření vzhledem k podkladům ve spise vůči odvolacímu orgánu. Pokud pak v tomto vyjádření je opakovaně namítaná procesní vada daného řízení, pak poukazuje na to, že v této lze přihlížet je tehdy, pokud by měla vliv na zákonnost rozhodnutí. V daném případě však stále není postaveno najisto, v čem žalobce spatřuje nezákonnost vydaného rozhodnutí. Žalobce tedy nespecifikuje, v čem konkrétně například změna, nebo uvedení kót mělo vliv na výsledné rozhodnutí.

K výzvě předsedkyně senátu s odkazem na vyjádření žalobce ze dne 02.01.2012, pokud jde o konkretizaci dotčení v právech žalobce, respektive nezákonnosti napadeného rozhodnutí v důsledku tvrzené vady v řízení, žalobce uvádí, že nesouhlasí s tím, že vady řízení by měly vést ke zrušení rozhodnutí jen, pokud by měly vliv na jeho zákonnost, respektive považuje za nutné zdůraznit, že je nutno toto vykládat tak, že pokud by mohly mít vliv na jeho zákonnost. Pokud by žalobce uvedl tyto důsledky soudu v tomto řízení, pak by soud musel nahrazovat posuzování ze strany úřadu. Pokud jde o koordinační situaci, která byla založena do správního spisu po konaném ústním jednání, k údajům z ní vyplývajících (specifikaci kót a odstupu staveb) se žalobce nemohl vyjádřit ani vznést námitky v průběhu prvostupňového řízení, například stran odstupu staveb od pozemků, nemohl tedy konkretizovat tyto údaje ani v průběhu odvolacího řízení. Požadavek, aby žalobce nyní konkretizoval tyto důsledky odporuje tak, jak uvedl ve svém podání judikatuře Nejvyššího správního soudu, neboť jak vyplývá z označeného judikátu, pokud dojde k porušení povinnosti ze strany správního úřadu a zkrácení procesních práv účastníků řízení, pak to má svůj důsledek i na zjištění stavu věci jako takového. Jde o vadu, která tedy mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí tím, že byly změněny kóty a rozsah objektů v daném řízení. Pokud by žalobce měl svá tvrzení nyní uvádět, pak by tato vada šla vlastně k tíži žalobce, neboť žalobce nebyl seznámen s úplnými podklady, a to ani v řízení před orgánem 1. stupně, ani v rámci odvolacího řízení. Žalobce předpokládal, že na výzvu odvolacího orgánu bude seznámen s veškerým spisovým materiálem, na výzvu žalovaného by se tedy dostavil a sepsal by následně své námitky. Takto ovšem žalovaný nepostupoval. Žalobce sice nahlížel do spisu, ale to z důvodu, že se dlouho v řízení nic nedělo, a chtěl tedy zjistit, co se vlastně v řízení děje, nebo jak pokračuje. Předpokládal nicméně i poté, že bude žalovaným zvolen další postup v tom smyslu, že bude právě vyzván k seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Poukazuje pak na to, že uvedený spor není toliko akademickým sporem, neboť na některé stavby umístěné daným územním rozhodnutím sice bylo již vydáno stavební povolení a byly realizovány, nicméně dosud nebylo územní rozhodnutí využito u objektů v bezprostřední blízkosti staveb žalobce, kde mají být umístěna v sousedství hřiště. Poukazuje pak na to, že jeho stavba je památkově chráněna, respektive měla by být chráněna a mělo by být tedy ve vztahu k tomuto i umístění těchto staveb zvaženo.

Zástupce žalobce uvedl, že nelze žalobce nutit, aby šel následně po vydání rozhodnutí nahlížet do správního spisu, popřípadě do něj nahlížel v průběhu soudních řízení, a aby následně činil podání a uplatňoval, respektive uváděl námitky, které by býval mohl uplatnit v územním řízení, pokud by byl s podklady seznámen. Tato vada podle něho nemůže být odstraněna jen zrušením odvolacího řízení. Je možno nahlížet na tuto otázku především tak, že v územním řízení platí zásada koncentrace řízení, a tedy s veškerou dokumentací, respektive s podklady, s nimiž mají být účastníci seznámeni, a vůči nimž mají možnost vznést námitky, musí být seznámeni před vydáním rozhodnutí 1. stupně. Je proto otázkou, zda by tato vada mohla být vlastně odstraněna v rámci odvolacího řízení.

Zástupce osoby zúčastněné na řízení odkazuje na vyjádření žalované strany s tím, že se s ní ztotožňuje. Pokud jde o danou věc, lze vycházet ze závazného názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeném v předchozím rozsudku s tím, že z něho jednoznačně vyplývá, že zároveň mělo v daném řízení být přezkoumáno, co by se stalo v případě, že by žalobce mohl uplatnit řádně své procesní právo v průběhu řízení před správním úřadem. Žalobce měl tedy popsat, co by se změnilo, pokud by konkrétní námitky vznesl. Tomuto tvrzení žalobce podle názoru strany zúčastněné nedostál, proto navrhuje, aby žaloba byla rovněž v plném rozsahu zamítnuta.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v této věci (§ 110 odst. 3 s. ř. s.) dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Pokud jde o stěžejní žalobní námitky, lze je rozdělit do dvou skupin, jednak se jedná o námitky směřující proti postupu obou správních orgánů v průběhu řízení, kdy podle žalobce správní orgány porušily povinnost seznámit žalobce s podklady pro rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. Žalobce rovněž tvrdí, že se nemohl k těmto podkladům řádně vyjádřit, přičemž tvrdil, že tím došlo k porušení povinnosti, kterou zákon stanoví. Další okruh námitek se týkal způsobu, kterým bylo o věci rozhodnuto, kdy žalobce především namítal, že skutkový a právní stav neodpovídal skutečnému stavu v době vydání rozhodnutí, neboť se jednak změnily právní předpisy a dále původně v řízení zjištěný stav se po uplynutí doby (cca 5 let) natolik změnil, že k datu vydání rozhodnutí nemohl odpovídat stavu skutečnému, neboť došlo jak ke změnám v právních předpisech, tak ke změnám v okolí předmětné lokality, čímž původně v řízení vydané podklady již nebyly pro rozhodnutí dostatečné.

V prvním okruhu námitek žalobce namítal, že správní orgány porušily povinnost seznámit žalobce s podklady pro rozhodnutí, přičemž zabránily žalobci uplatnit námitky a podat tak své vyjádření k těmto podkladům.

Namítá-li žalobce nemožnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, nejprve se soud zabýval dle intencí rozhodnutí Nejvyššího správního soudu posouzením, jakým způsobem takové pochybení správního orgánu mohlo ovlivnit vydané meritorní rozhodnutí, nebo-li zda žalobce „popsal, co by se změnilo v případě, kdyby k takové procesní vadě nedošlo“.

Nejvyšší správní soud uvedl, že pokud tvrdí žalobce, že mu nebylo umožněno seznámit se s určitými listinami, lze předpokládat, že je schopen je identifikovat, popř. popsat vše, co je mu o nich známo.

Z výše konstatovaného obsahu podání žalobce ze dne 2.1.2012 vyplývá, že žalobce uvedl, které listiny byly těmi podklady, se kterými se nemohl seznámit. Jednalo se o koordinační situaci vypracovanou po datu konání ústního jednání, na kterém se účastníci měli možnost seznámit s podklady pro rozhodnutí. Dále uvedl, že dne „4. 7. 2001 byla zaslána úřadu upravená dokumentace (č.j. 127543, Astik – J. K.), přičemž na základě výzvy stavebního úřadu ze dne 9. 7. 2001 (č. j. MHMP/124229/0110URISzlEx) byly pravděpodobně doplněny další podklady.“

K uvedenému je soud nucen konstatovat, že ačkoliv žalobci nic nebránilo, aby po datu rozhodnutí odvolacího orgánu poté, co nabyl vědomost o tom, že po ústním jednání do správního spisu byly doplněny podklady, kdykoliv nahlédl do správního spisu, a uvedl přesně, o které doklady, s nimiž nebyl seznámen, se jedná, přesto i nyní konkrétně uvedl pouze jednu listinu a to koordinační situaci z 8.8.2001, která (po jejím přezkoumání soudem) se od předchozích lišila pouze v tom, že obsahovala kóty. Pokud jde o tvrzení, že dne „4. 7. 2001 byla zaslána úřadu upravená dokumentace (č.j. 127543, Astik – J. K.), neuvedl, čeho se ona úprava týkala. K tvrzení žalobce, že po ústním jednání dne 29.6.2001 „byly pravděpodobně doplněny další podklady“, nutno opětovně připomenout, že to byl žalobce, který měl dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu tyto listiny konkretizovat.

Především, však žalobce měl uvést, jak skutečnost, že se s uvedenými doklady nemohl seznámit v průběhu řízení správního orgánu I. stupně, zasáhla jeho práva, a popsat, co by se změnilo v případě, že by k takové vadě nedošlo. V správním spise se skutečně nachází žalobcem uvedená listina-koordinační situace, která podle údaje na ní uvedeném byla vyhotovena dne 8.8.200, z čehož nepochybně vyplývá, že do správního spisu musela být založena až po ústním jednání konaném dne 29.6.2001. Koordinační situace také na rozdíl od předchozích ve spise založených koordinačních situací obsahuje kóty (vyznačené vzdálenosti mezi stavbami). Žalobce však ani nyní neuvedl, jak by vědomost o vzdálenostech mezi stavbami ovlivnila jeho námitky, vztahující se umístění této stavby, a jak skutečnost, že žalobce nebyl před rozhodnutím stavebního úřadu seznámen s koordinační situací (vybavenou kótami) mohla ovlivnit rozhodnutí o umístění stavby. Totéž platí pro další žalobcem uvedenou listinu- „upravenou dokumentaci“.

Žalobce zásah do práv v důsledku namítané procesní vady (neseznámení se s uvedenými dvěma listinami) netvrdí a má zato, že ani není povinen (navzdory názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v této věci) tvrdit, neboť požadavek, aby žalobce nyní konkretizoval tyto důsledky odporuje judikatuře Nejvyššího správního soudu, a dle jeho názoru, pokud dojde k porušení povinnosti ze strany správního úřadu a zkrácení procesních práv účastníků řízení, pak to má svůj důsledek i na zjištění stavu věci jako takového, a rozhodnutí, jak I. stupňové, tak rozhodnutí odvolacího správního orgánu, musí být zrušeno vždy.

K tomu soud uvádí, že názor zde žalobcem předestřený odporuje nejen závěrům Nejvyššího správního soudu v této věci, ale i podstatě přezkumu správních rozhodnutí v správním soudnictví. Správní soud je totiž oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu nikoliv pro jakoukoliv procesní vadu, nýbrž pro podstatné porušení ustanovení o řízení a to jen tedy, mělo-li toto podstatné porušení ustanovení o řízení za následek nezákonné rozhodnutí (§ 76 odst. c) s.ř.s.). To znamená žalobce je povinen v žalobě pro její úspěch tvrdit, nejen k jakému podstatnému porušení ustanovení o řízení došlo, ale i jaký následek byl tímto způsoben ve vztahu k zákonnosti rozhodnutí, čímž je míněn zásah do konkrétních hmotných veřejných subjektivních práv žalobce.

K rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2009, sp. zn. 4 As 71/2008, na který žalobce odkazoval v podání ze dne 2.1.2012, argumentoval jím i v kasačním řízení, se vyjádřil Nejvyšší správní soud v jeho rozhodnutí v této věci, kterým je zdejší soud vázán tak,

že podle konstantní judikatury „může důvodně namítaná procesní vada vést ke zrušení správního rozhodnutí jen v případě, že mohla mít vliv na zákonnost takového rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, čj. 6 A 12/2001 - 51, č. 23/2003 Sb. NSS, a ze dne 8. 2. 2007, čj. 2 Afs 93/2006 - 75). Není totiž důvod rušit rozhodnutí v situaci, kdy je zřejmé, že správní orgán by po odstranění vytýkané vady vydal v dalším řízení rozhodnutí v zásadě shodné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, čj. 2 As 80/2010 - 49)“ a uvedl, že městský soud by mohl shledat důvodnost takové žalobní námitky vytýkající procesní pochybení jediné tehdy, pokud by žalobce konkretizoval, jak mohla tato vada ovlivnit výsledek správního řízení a v čem tedy spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, s tím, že odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS. Žádné další konkrétní skutečnosti, které by případně mohly mít vliv na vydané rozhodnutí (na jeho správnost či zákonnost), žalobce k tvrzené procesní vadě ani nyní neuvedl, proto soud neměl důvodu odchytil se od svého předchozího rozhodnutí a dospěl k závěru, že první žalobní námitka není důvodná

Pokud jde o odvolací řízení žalobce dále tvrdil, že se jednalo o doplnění plné moci předložené k potvrzení skutečnosti ohledně zastoupení M.K. v odvolacím řízení, soud má za to, že onu do spisu doplněnou plnou moc nelze považovat za podklad pro rozhodnutí v tom směru, že by tato listina mohla mít vliv na věcnou (skutkovou či právní) stránku věci a samotný předmět řízení, ale jedná se o doložení zmocnění k zastupování a de facto se tato listina týká „pouze“ posouzení otázky, zda podané odvolání (J.T.) lze považovat za odvolání podané jménem M.K. a zda toto odvolání bylo podáno včas. Proto námitka vznesená žalobcem až v žalobě, že žalobce poté, co vstoupil do řízení s touto plnou mocí seznámen ještě před vydáním rozhodnutí nebyl, nemá žádné opodstatnění, neboť námitky, které by žalobce případně mohl vůči této listině namítat, by nemohly mít žádný vliv na věcnou stránku věci a nedotýkaly by se vůbec samotného předmětu řízení.

Pokud jde o druhý okruh námitek, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav, neboť v mezidobí jednak došlo k změnám právních předpisů, podle kterých byla vydána některá podkladová stanoviska či vyjádření dotčených orgánů, a dále žalobce namítal, že od doby přezkoumávaného rozhodnutí uplynulo cca 5 let, přičemž žalobce tvrdil, že zejména vyjádření dotčených orgánů a správců sítí nemohla odpovídat stavu věci, neboť došlo ke změnám v území, soud tyto námitky rovněž neshledal důvodnými. Žalobce tvrdil, že právě na tyto skutečnosti „hodlal v řízení upozornit“, avšak rozhodnutí bylo vydáno, aniž by mu (žalobci) bylo umožněno se s věcí seznámit. K tomuto tvrzení soud poznamenává, že pokud měl žalobce, jak v žalobě tvrdí, skutečně v úmyslu upozornit na zcela konkrétní skutečnosti, jež měly vliv na správnost vydaného rozhodnutí, pak mu v jejich uplatnění nic nebránilo, a dále soud konstatuje, že žalobce ani v žalobě žádné takové skutečnosti konkrétně neuvádí, neboť v žalobě jen obecně tvrdí, že v mezidobí (v průběhu odvolacího řízení) došlo ke změnám některých konkrétních předpisů či ke změně stavu v území, ale neuvádí, jaké konkrétní skutečnosti rozhodné pro odlišné posouzení věci, vůbec má na mysli, a zda vůbec a jak tyto případné skutečnosti mohly mít konkrétně vliv na předchozí vydaná podkladová vyjádření nebo na samotné rozhodnutí. Nutno konstatovat, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí podle mínění soudu dostatečně a řádně vypořádal s uplatněnými odvolacími námitkami, jak byly tyto námitky uvedeny v podaném odvolání, přičemž soud neshledal, že by ze spisu vyplývaly konkrétní skutečnosti ohledně změn v území, které by bylo třeba vzít do úvahy v rámci konečného rozhodnutí. Soud má za to, že sice s ohledem na celkový průběh řízení lze konstatovat, že podkladová stanoviska a vyjádření byla vydána před delší dobou, ale tato skutečnost sama bez dalšího rozhodně nemůže znamenat, že by tato stanoviska pozbyla

platnosti jen proto, že, jak to jen obecně tvrdí žalobce, od jejich vydání uplynulo pět let a sice došlo ke změně právní úpravy, ale bez dopadu na posuzovanou problematiku. Obdobně pokud žalobce v žalobě tvrdí, že od doby od posledního rozhodnutí došlo ke změnám v území, aniž by ale žalobce uvedl, k jakým konkrétním změnám došlo, pak bez dalšího nelze takové obecné tvrzení posoudit jako skutečnost, jež by sama o sobě mohla být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Soud tedy konstatuje, že námitky žalobce jsou v tomto směru natolik obecné, že nelze ve vztahu k napadenému rozhodnutí a zjištěnému skutkovému stavu v době jeho vydání učinit závěr o tom, že by byl naplněn důvod pro jeho zrušení z důvodu, který žalobce jen obecně tvrdí. Proto soud tyto námitky neshledal důvodnými.

Vzhledem k uvedenému se soud nemohl ztotožnit s námitkami uplatněnými v žalobě a nemohl, než konstatovat, že žalovaný vydal rozhodnutí v souladu se zákonem, a protože soud neshledal ani takové vady řízení, které by mohly mít z procesního hlediska vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zák.č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst.1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů s tímto řízením spojených a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23.února 2012

Mgr. Jana Brothánková , v .r.
předsedkyně senátu